

Akční skupina KC OF se nejprve zabývala volbou prezidenta republiky. Radim Palouš odmítl nové hlasování o tom, koho OF navrhne jako svého kandidáta, jak požadoval Zdeněk Jičínský. Václav Havel po svém příchodu v 10.15 navrhl, aby se diskutovalo o restrukturalizaci federální vlády, o alternativách obsazení dalších ministerstev zástupci OF a VPN, zejména o zřízení federálního ministerstva životního prostředí v čele buď s Jánem Budajem z VPN, nebo Josefem Vavrouškem z OF.

Ladislav Kantor: Takže dáme slovo Michaelovi Kocábovi, kterej má nějaký novinky.

Michael Kocáb: Já jsem chtěl už přinést šampaňský rovnou, ale –

Ladislav Kantor: Nesehnal si ho.

Michael Kocáb: – jsme ho nesehnali, no.

Václav Havel: Ta Dáša Burešová už tu je?

Michael Kocáb: Ale bejval bych jenom vodšpuntoval. Teď jsem tam byl, čekal jsem na Čalfu asi hodinu, to se mi nepovedlo, poněvadž je furt u prezidenta. Tak se tam kolem mě seskupili ti všichni jeho zástupci a prostě ti, který to skutečně dělaj, jo. No! Byli napnutý šiléným způsobem, protože až do té doby, než jsem tam přišel, se jim ty naše návrhy nedostaly do ruky. Takže to nevěděli a já jsem jim to všechno oznámil, pomalu asi hodinu jsem to s nima probíral, jeden typ za druhým. Dopadlo to fantasticky, bych řek. Vypadá to tak, že ten Čalfa to prostě všechno přijme. V tenhleten moment už se bavili jenom o úplnejch maličkostech. Jediná pochybnost, která se tam objevila, byla na pana Čarnugurskýho, jestli zvládne tu legislativu. Je nutný – to si napsali – dát nějakou zprávu, nějakou charakteristiku toho, co dělal a jak na to má. Je to ale jenom z hlediska – jak bych to řekl – odbornýho. Ale jiná pochybnost nebyla. Druhá pochybnost, která se vyskytla – samozřejmě to se jim trošku kolena podlomily – na toho ministra vnitra, to netušili. (Smích několika přítomných.)

Nicméně, já jsem to dal do vazby s tou podporou na Vacka a zase jsem to tam předestřel se vsí naléhavostí a s absolutní jakoby... Že je naprosto vyloučený v tenhleten moment jako tohleto neudělat, protože by to znamenalo, že se nic nezastaví. Kdežto oni tam mají od astrologů, jak udávaj, asi dva měsíce přesnej rozpis, že v polovině listopadu začně tahleta šílená vlna, která smete všechno, co bylo, a desátýho prosince to končí. (Všeobecný smích.) Čalfa vůbec nevěděl, dokdy to má skončit, a dozvěděl se to až dneska z tisku. A když oni to četli, tak říkali: »No tak to snad není možný! To je podle astrologa!« A už vůbec jako to nezpochybňovali.

Stanislav Milota: Ten Jansen, jo?

Václav Havel: A kdy jim to řekl ten astrolog?

Michael Kocáb: To jim řekl asi před dvěma měsíci. (Hlasité projevy a smích.)

Jiří Křížan: Ticho!

Michael Kocáb: A oni, když jim klapnul tenhle ten poslední termín, tak se úplně zhroutili, a myslím si, že to je úplně fantastický. No a nakonec jsem projednal i samozřejmě můj teda šustr – jak se to říká – šustrflek: tvoji kandidaturu na prezidenta –

Václav Havel: A jéje.

Michael Kocáb: – kde se taky lehce zděsili, ale moc ne, abych řekl pravdu. Oni s tím počítali, protože mezitím už to projelo – oni tam mají ty svodky z celého světa – to už projelo světem. A velice se uklidnili a začali to najednou velice podporovat za předpokladu, že to není proti demokracii, to znamená za předpokladu, že potom řádný volby, který budou v červnu, buďto tvoji kandidaturu opět potvrděj na dalších pět let, anebo ne. Aby jako se to před tím národem obhájilo.

Jiří Křížan: Možná, že se nevyznaj v ústavě.

Michael Kocáb: Ne! Vyznaj. Tam říkal, samozřejmě, že je to na pět let, přesně námitky pana Jičínskýho tam padly. Ale říkali, že se jim to zdá schůdný. Že v týchletý době, kdy skutečně je potřeba to jako uchopit ještě jako ve vztahu k zahraniční politice a k eventuelním dotacím, aby mělo zahraničí pocit, že se tady jedná o jakousi stabilitu... Takže by podporovali tu kandidaturu a že by se to – třeba řekněmě u voleb ještě – převolilo. Takže je to úplně fantastický. Myslím si, že řekli přímo, že v pět hodin už se to pouze doladí. Řekli, že tam máme přijít v pět hodin v počtu asi deset lidí. Velice prosej, aby jako jsme byli pěkně ustrojený, ale [na] to zase kašlem. (Rázné projevy nesouhlasu většiny přítomných.)

Michael Kocáb: Prosili o to. Prosili o to. Já jsem to řekl. Já jsem myslel jako, že mě smetete s tím, teďkon. Ale jsem rád, tím líp. A že v pět hodin se to doladí lehce a že všechno jinak by mělo jít podle toho plánu, kterej se včera dohodl, se vším všudy. To znamená, že to vypadá velice dobře, akorát potřebujou urychleně charakteristiku Čarnogurskýho s tím, ne přesně na co by měl jít, [ale] co by měl dělat.

Radim Palouš: Čarnogurskýho! Čarno!

Michael Kocáb: Čarnogurskýho. Dále Kusýho, dále Duraye, jo. U Kusýho není pochybnost žádná, pouze ten přesnej resort jsem nebyl schopnej upřesnit, poněvadž jsem na to nebyl připravenej.

Zdeněk Jičínský: Bez portfeje.

Michael Kocáb: To jsem řekl jako, jo, ale ještě by je zajímalo –

Václav Havel: A další ministr bez portefeje na životní prostředí? O tom vůbec neuvažujou, nebo je to možný? To je možný prostě.

Michael Kocáb: To v tenhleten moment já jsem samozřejmě neměl žádný mandát na to, to rozšiřovat. Já jsem jenom přednesl ty závěry z toho včerejška. Řekl jsem, že se to těší zhruba podpoře všech. No a oni to vzali za velice závazný. Dále jsem je upozornil, že bych velice prosil, aby se nerozhořely takový dopolední a odpolední boje o ty křesla, aby to udrželi skutečně v týchletý sestavě, protože všechno je vzájemně podmíněný, provázaný a mohlo by se to zřídit.

Václav Havel: A Urbana tam necpou?

Michael Kocáb: Zatím ne. Mluvili jsme o tom, že zatím je šest místopředsedů. A že tohle je teda náš návrh.

Václav Havel: Já jdu uvítat toho Glucksmanna a hned přijdu. (Odešel.)

Pavel Rychetský: Já bych se zeptal... Michaele prosím vás my jsme slyšeli, co jste řekl vy jim a oni kejvali. Mezi námi – byli to úředníci, že jo?

Michael Kocáb: No, ale –

Pavel Rychetský: To byl Ivan Průša a spol.

Michael Kocáb: Kdo?

Pavel Rychetský: Asi Ivan Průša a spolek těch legislativců.

Michael Kocáb: Ne, ne, ne, ne.

Pavel Rychetský: Ale mě by zajímalo, co řekli oni vám! Ne to, co jste vy řekl jim!

Michael Kocáb: No, oni tohleto, co jsem já jim řekl, s tím oni řekli, že souhlasej.

Pavel Rychetský: A o obsazení těch resortů jinejch vám něco řekli?

Michael Kocáb: Ne, o tom jsme nemluvili.

Pavel Rychetský: To znamená, to nevíme, co komunisté.

Michael Kocáb: To já jsem nemoh, rozumíte.

Pavel Rychetský: Ne, já vím. Já jenom jestli taky oni pustili nějakou informaci.

Michael Kocáb: Ne! Oni se ptali na jedinou věc. Jestli existuje nějaký ministr, kterýho my odmítáme v tenhleten moment.

Pavel Rychetský: Když je neznáme?

Michael Kocáb: Já jsem jim tohleto přesně řekl. My je neznáme a já nemůžu vám tohle teďka říkat, poněvadž jsme o tom v zásadě nemluvili.

Pavel Rychetský: Prostě opakuje se to, co bylo včera v Paláci kultury –

Michael Kocáb: S tím, že oni s tím souhlasej.

Pavel Rychetský: Že oni pořád mlčej a od nich –

Michael Kocáb: Ne, ne, ne. Oni řekli, že se jim to zdá schůdný a že v sedmnáct hodin by se měla tahleta sestava zhruba zapečetit. S tím, že tam budou drobný nuance na méně

významných ministerstvech. Samozřejmě, do té doby se sejdou se všema stranama, takže se to ještě může změnit.

Petr Pithart: Jak vysvětluješ, že oni do této chvíle nevěděli ta jména? To je mně tak podezřelé!

Michael Kocáb: Ne, ne, vůbec ne! Já jsem o tomhle mluvil.

Petr Pithart: Vždyť Mohorita přece slíbil, že okamžitě to bude tlumočit. Co to je za nesmysl!

Michael Kocáb: Moment, počkej! Nech mě domluvit! Čalfa je na Hradě a pravděpodobně ty jména zná, jo? To je jiná věc. Čalfy jsem se nedočkal a už jsem na něj nechtěl čekat. To bych tam byl prostě strašně dlouho. Ale důležitý je, že jsem s nima mluvil dlouhou dobu na téma tý taktiky. Kdy oni říkají, že ta věc je tak překotná, že prostě oni tvrděj, že o žádný zásadní taktizování z jejich strany nejde. Že jim jde o to, aby se situace urovnala, aby se aparát rozběhl. A nejvíc jim jde o to, aby se ta pondělní stávka proměnila skutečně v něco jako buďto manifestačního, nebo v oslavu a tak dále. To znamená, aby se to všechno schůdně vyřešilo. Ta nálada je skutečně taková, že já si myslím, že to projde se vším všudy.

Ladislav Kantor: Abychom neodbočovali. Sašo, promiň.

Alexandr Vondra: Tam je možný, že oni fakt vůbec nevěděj ještě –

Ladislav Kantor: Sašo promiň! Co budeme dělat s tím –

Pavel Rychetský: Nesmysl!

Michael Kocáb: Není to nesmysl! To prostě nevěděli!

Alexandr Vondra: Já si to pamatuju, jak probíhal ten Pitra a všechno tohleto. To je honěný na poslední chvíli –

Michael Kocáb: No jistě!

Alexandr Vondra: – a oni fakt můžou někoho teď shánět telefonama –

Václav Klaus: Prosím vás já jsem stejně si myslel, že včera, jak jsme se vraceli, že se mělo na jeden papír napsat to, co jsme řekli, a někdo to [měl] odnést. Já jsem dokonce myslel, že to někdo dělá, a my jsme to neudělali.

Michael Kocáb: No tak se to stalo teď, no.

Vladimír Hanzel: On si to zapisoval Mohorita levou rukou. Mohorita to pořád psal levou rukou.

Václav Klaus: Já vím, že si to levou rukou psal! A já jsem z toho měl pocit, že jsme z toho měli na papíře něco přinést.

Jiří Křižan: Ale dohodnuto bylo, že to přinesem Čalfovi, až si nás pozve, a to je v pět hodin. Ale oni to maj napsaný, všichni.

Ladislav Kantor: Prosím vás co uděláme s tím... Chtějí písemnou charakteristiku, nebo jak to mám nazvat –

Michael Kocáb: No. Zaprvé chtěj, abysme večer přinesli něco jako formální návrh, to znamená jména, křestní jména, všechny tituly a charakteristiku u všech lidí, jo.

Ladislav Kantor: Ne jen těch tří slovenských?

Michael Kocáb: Ne! To ne jen těch tří, u všech lidí. Ale teďkon hned, neprodleně Čarnogurský, Kusý, Duray. Přesně co si představujem, že jako budou v tom aparátu dělat.

Vynecháno několikaminutové projednávání formalit týkajících se sepsání charakteristiky osob, které OF a VPN doporučují do vlády.

Michael Kocáb: Mluvili jsme dlouze o tom, jak s tím prezidentským postem. Ten člověk, kterej tam dělá ústavu a všechny zákony píše – já ho nemám jmenovat –, ten tam seděl, a tak se zvažovaly dvě možnosti. Buďto udělat narychlo lidový referendum, což ovšem on viděl velice zdoluhavý – až do ledna nebo do února. Anebo zkusit to udělat přes parlament s tím, že potom při těch volbách by se to jelo celý. No a nakonec se přiklonili k tomuhletomu, že to je jako ideální, a začali to velice podporovat, že takhle se jim to líbí. Oni se hrozně báli toho, že jako Vašek teďko bude chtít na pět let a že to je vlastně takovej nedemokratickej rys, kterej budou těžko obhajovat. Ale to, co Vašek včera řekl, to vlastně jsem jim jenom tlumočil, a oni s tím velice souhlasili.

Radim Palouš: Prosím vás jeden okamžitý zase vstup! Přichází z Portugalska pro Občanské fórum padesát tisíc růží. Je potřeba, aby tam někdo šel a s ouctou a krásně to přivítal, převzal a poděkoval. Tady Horáček.

Michal Horáček: Pošlete tam třeba tu krásnou dívku taky, ať je to hezký.

Michael Kocáb: A kam to dáme?

Michal Horáček: No, je to před Májem.

Radim Palouš: Vašek.

Václav Havel: Já za ty růže jsem jednak už děkoval prezidentu portugalskému a hlavně si myslím – a oni prej dali padesát tisíc študákům a padesát tisíc Občanskému fóru – a hlavně si myslím, že je třeba zajistit, aby ty kytky byly vtipně vymyšleny na užití na zejtřek, aby se nerozprchly. Na ten zejtřek, na tu manifestaci budou všechny ty kytky potřeba, jo. Mám jim jít teda poděkovat? (Odchází.)

Radim Palouš: Tak Vašek to zařídí. (Někteří přítomní upozorňují Palouše, že Václav Havel odešel z jiných důvodů.) Tak to je zase něco jiného. Tak kdo tam půjde s tou krásnou dívkou poděkovat nějak oficiálně?

Převzetím růží byla pověřena čtyřčlenná skupina ve složení Monika Pajerová, Jana Petrová, Michal Horáček a Michael Kocáb.

Radim Palouš: Tak já na chvíličku přebírám řízení. Jak vidíte, my si vždycky myslíme, každý den, že ta kulminace už je za námi. Já jsem si to myslel včera. Upřímně, vždycky v noci, když informuju kolem jedné rodinu, kde budu a co jsem, tak říkám: »Zítří to už bude trochu lepší!« A ono... Vlezu sem a v tu chvíli se dějou takovýchle věci. Sice těch padesát tisíc růží není drama, je to krásný, ale nicméně my musíme, někdo tam jít z nás. Tak prosím vás co bylo posledního?

Pavel Rychetský: No poslední mluvil Michael Kocáb a tady nás informoval, nevím, jestli informoval. Já pořád chci vyjádřit jeden pocit. Já prostě do poslední chvíle jim nevěřím. Mně se zdá, že to je nějaké příliš hladké. I z toho, co říkal – že s nimi projednával volbu prezidenta a zmínili referendum – je vidět jistou možnost, že nás zase podvádějí. Referendum dneska v ústavě není zakotveno.

Přijetí ústavního zákona o referendu by trvalo velmi dlouho. A naopak je v ústavě výslovně řečeno, že volba prezidenta se vykoná do patnácti dnů ode dne, kdy dosavadní rezignuje. Takže to jsou informace, které se mně nejeví dostatečně jisté. Víc jsem říct nechtěl. Abychom prostě jim pořád neskákali na lep jenom. Abychom si nechávali jistou rezervu, jistý odstup.

Radim Palouš: Tak v zásadě si myslím, že totéž v podstatě stanovisko zastává naprostá většina zde. Že veškerá jednání se vedou s tím, že neustále hledáme, kde je to podezřelý. Jsme podezíraví a hledáme pořád, kde ta klička jest. A nezbyvá než v tomto vytrvat až do poslední chvíle. Jestli zítří a pak i nadále, pořád to podezření mít. Prosím Václav.

Václav Benda: Já sdílím tuto obavu, abychom nejásali předčasně, a mám teda čistě formální dotaz, který je možná mylný, poněvadž jsem tady včera večer nebyl. Jaksi doposaváde jsme se drželi zásady, že jsme nevyjednávali individuálně v zásadě, že jsme všude posílali delegace. Michael Kocáb tam byl s nějakým pověřením?

Radim Palouš: Micheal Kocáb je, Vašku, já jenom zopakuju... Existovala tady jakási malá iniciativa s názvem Most. Tu reprezentoval Horáček – Kocáb, Kocáb – Horáček –

Vladimír Hanzel: – dva měsíce předtím, než se to stalo.

Radim Palouš: – Dva měsíce předtím, než toto nastalo. Tato skupina byla první, která se dostala k Adamcovi, s nímž jsme mohli začít tu celou akci. A do dneška dělají jakousi kontaktáž a mají přístup tam. Čili oni nás tam nezastupují oficiálně, nýbrž pouze nás informují, jaký je stav věci.

Václav Benda: Mě tam v tomto ohledu nezaráží to, že návrhy, které jsou třeba předloženy, tam obhajoval nebo vysvětloval. Ale prostě protože tady byla velmi citlivá otázka, kdy teda a jakou formou předložíme tu naši kandidaturu na prezidenta, tak mě trochu jako překvapuje, že bez dalších konzultací to tam bylo jako vybaleno.

Radim Palouš: To musí... Já jsem s Kocábem nemluvil, já nevím, v jaké souvislosti mu to bylo sděleno, nebo jestli on to sdělil. To nevím.

Václav Benda: On to sdělil, podle toho jak říkal.

Radim Palouš: Podle toho on to sdělil. Tak potom neznám důvod.

Pavel Rychetský: Prostě my pořád sdělujeme. Oni ne.

Radim Palouš: Pithart.

Petr Pithart: Já tomu vůbec nevěřím! Todleto mně poprvé připadá absolutně levý! Čalfa není u prezidenta, neradí se s ním o vládě. Proč by se... To je poslední člověk, s kým on se bude radit o vládě. Čalfa musel půl hodiny poté, co jsme se rozešli v Paláci kultury, znát ta jména. Samozřejmě ti jeho lidé taky. Obávám se, že teda Michael naletěl. Oni chtěli vědět, na čem nám velmi záleží, na čem středně a na čem málo. Toto prostě se nemělo asi stát. A bacha!

Ladislav Kantor: Takže Ivan Havel.

Radim Palouš: Ivan.

Ivan Havel: Já jsem zjistil, že to tady někdo neví, čili proto to řeknu tomu, kdo ještě to neví. Já jsem se díval na televizi ve středu, zcela jistě to bylo ve středu. Tam vystupoval Michael Kocáb, který referoval o nějakém jednání. A nakonec řekl osobní poznámku, že během toho jednání tady se mohl seznámit s Václavem Havlem, že ho poznal jako neobyčejně čestného a schopného člověka a že si myslí, že by byl dobrým prezidentem.

Radim Palouš: Kdo?

Vladimír Hanzel: Kocáb.

Jiří Černý: Kocáb to říkal.

Ivan Havel: Ve středu v televizi.

Ladislav Kantor: Soukromý názor.

Ivan Havel: Já jako k tomu nemám žádný komentář než ten, že by se o tom mělo vědět a vzít to v úvahu při různých kampaních a tak dále. Že toto už bylo řečeno.

Ladislav Kantor: Takže doktor Rychetský.

Pavel Rychetský: Já doplním to, co říkal Petr Pithart a pan doktor Benda. Já mám dokonce zvláštní pocit... Podívejte se, my jsme tady několikrát seděli, ať už v úzkém krizovém štábu nebo v rozšířeném. Vždycky takhle přijel pan Kocáb jaksi s takovou zaručenou informací, a pak to bylo úplně jinak! Vzpomeňte si, s tím Adamcem už to bylo jakoby také hotové, a pak on večer v televizi vystoupí, složí to a najednou jsme úplně jinde. Já tím nechci v nejmenším směru jaksi zpochybňovat osobu Michaela, naopak. Ale z hlediska těch politických intrik mám takový pocit, že oni prostě to umějí líp než my, tyhle věci. A že se nelze jednoznačně spoléhat na to, že vždycky když přijede z té vlády a řekne, že je to hotovo, všechno berou, je to zařízený a Havel bude prezidentem, a my tady zajásáme.

Ladislav Kantor: Moment.

Radim Palouš: Já bych doporučil, abychom o této věci jednali za přítomnosti pana Kocába, poněvadž ten k tomu může říct vysvětlení. Pak v tom můžeme pokračovat. Předávám řízení zase.

Ladislav Kantor: Já bych opravdu... Já vím, že je to vznešený – jako o vládě, ale nechme to být zatím na chvíli. Pojd'me si ještě říct nějaký věci, který si potřebujem říct.

Miroslav Kvašňák: Ale ať se na to nezapomene. To je důležitý!

Ladislav Kantor: Samozřejmě. Projednat, až [tu] bude Michael Kocáb. Včera bylo tady rozhodnuto poměrem hlasů 26:7, že tedy rozjedem prezidentskou kampaň v určitý chvíli. Je velice důležitý, abychom to ko[ordinovali] –

Radim Palouš: Ta chvíle je definovaná po abdikaci, zase naprostou většinou.

Ladislav Kantor: Zase nahlas zopakuju: Po abdikaci, faktické abdikaci současného prezidenta. Byla na to určena komise, která byla tady odsouhlasená. Prosím vás ať nevzniká devět životopisů a soukromých iniciativ. Musí se to koordinovat. Ne že bysme si připadali tak chytří, my, co v tý komisi jsme. Může být někdo stokrát chytřejší, ale ať s tím přijde, protože vydáme devět jinejch fotek, protichůdný informace. Bude se to tlouct. Já vám řeknu složení tý komise. Je to pan Marhoul, pan Kvašňák, pan Urban, pan Skalník, pan Kocáb, pan Rajniš. Já navrhuju ještě jednoho novináře, který by měl styk s redakcemi. A který by i po stránce jazykové to měl v jedněch rukou.

Akční skupina KC OF se věnovala dalším podrobnostem připravované prezidentské volební kampaně. Na podnět Václava Havla, který se za několik minut vrátil, začali přítomní sestavovat delegaci OF a VPN na večerní jednání s designovaným předsedou federální vlády Mariánem Čalfou. Po návratu Michaela Kocába se diskuse vrátila k jeho rannímu jednání na Úřadu předsednictva vlády, které se stalo předmětem kritiky několika přítomných.